

tion, ville det altså være skæbnens ironi af dimensioner, hvis ikke vi udviste den smidighed i vores sagsbehandling, kunne man kalde det, der gjorde, at en mulighed, vi gerne ville skabe, også blev relevant i forhold til den første kendte situation, hvor muligheden havde en relevans. Det er jo baggrunden for, at vi står her i dag.

Kl. 19.45

Jeg er meget, meget tilfreds med, at et markant flertal i Folketinget, sådan opfatter jeg det, er indstillet på at give den her sag den bevågenhed, der gør, at man på relativt kort tid når frem til en konklusion.

Jeg synes også, at når man lytter til debatten her i dag, står det nu også ret klart, at den stillingtagen til den her sag, som det enkelte folketingsmedlem skal gøre sig, jo ikke er en stillingtagen, der står og falder med, om man får – jeg havde nær sagt – 24 timer mere eller mindre til at overveje sagen i. Det er en veloplyst sag, det er et veloplyst etisk dilemma, vi står i, og jeg har sådan set fuld tiltro til, at vi alle magter at veje for og imod i denne sag med en sådan dynamik, at sagen kan fremmes.

Her kunne jeg sådan godt slutte, men jeg synes alligevel, at der har været bragt en række andre elementer frem, som vel fortjener en bemærkning eller to.

Det er eksempelvis blevet sagt, at vi her introducerer en behandlingsform, der ikke er nogen som helst evidens for, og kan der overhovedet fremvises et eneste eksempel på, at det har båret frugt? Det kan der, og det vender jeg også meget gerne tilbage til under udvalgsarbejdet, også til de konkrete spørgsmål, men der er eksempler på, hvordan et behandlingsforløb, der hviler på en graviditet på baggrund af ægsortering, hvorved der opnås et født barn, der er vævsforeneligt, har ført til helbredelse. Sådan et eksempel er der. Det kan selvfølgelig udbygges, når vi kommer i gang med udvalgsarbejdet.

Så er det blevet sagt, fru Tove Videbæk har bl.a. været inde på det, om der ikke bare kunne gøres noget mere for at få flere i vævsregistre, så vi slap for at håndtere de her dilemmaer. Der skal jeg gøre opmærksom på, at så vidt jeg er oplyst, så repræsenterer de internationale vævsregistre ca. 9 millioner mennesker, det vokser med 600.000 om året, og dette samlede internationale registermateriale, der er til rådighed, repræsenterer 300.000-400.000 unikke vævstyper, som modsvarer – og hold lige engang fast – ca. 1 pct. af de unikke vævstyper, som den samlede menneskehed repræsenterer.

Registrene vokser altså i størrelsesordenen 600.000 om året, men på trods af dette vokser antallet af unikke væv i de internationale registre kun i størrelsesordenen ca. 100 nye unikke vævstyper om året. Det viser altså, hvor vanskeligt det er i en række konkrete situationer at opnå behandling og helbredelse den vej rundt. Det har jo i øvrigt også i den konkrete situation været afdækket, om der findes en sådan mulighed.

Det fører mig så til at slå det sidste, jeg vil sige, fast, nemlig at her er der jo altså ikke tale om, at vi åbner en ladeport eller bare kaster os ud på en næsten lodret glidebane. Her er der tale om, at vi meget præcist hegner den bemyndigelse ind, som Sundhedsstyrelsen skal have for i konkrete situationer at kunne give accept.

Et grundvilkår blandt flere er jo, at alle andre behandlingsmuligheder er udtømte. For jeg er naturligvis enig med alle, der har haft ordet her, om, at denne form for behandlingsstrategi, som vi her skal tage stilling til, naturligvis kun er en behandlingsstrategi, der skal tages i brug, hvis alle andre muligheder ikke kan føre til et mindst ligeværdigt resultat.

Med det vil jeg så her, hvor den røde lampe så også lyser, takke for debatten, takke for den fleksibilitet, som Folketinget indtil videre har vist, og så selvfølgelig som et direkte spejlbillede på det stille mig og ministeriet og Sundhedsstyrelsen til rådighed for at afklare alle de spørgsmål, der måtte være af teknisk, etisk, videnskabelig, økonomisk og politisk karakter, så betids, at vi kan fastholde det tidsskema, som jeg er bekendt med at Sundhedsudvalget har lagt for den pågældende sag.

Kl. 19.50

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Det kan godt være, at ministeren synes, det er en helt forsvarlig behandling, men der bliver jo ikke tid til, at der kan komme deputationer i noget synderligt omfang, der bliver ikke tid til, at vi kan gå ud og have den brede debat, som vi burde have om det, fordi det er første gang, i hvert fald mig bekendt, at vi har været udsat for decideret at lave det skift i menneskesynet, at vi gør et andet menneske til formål og ikke til mål i sig selv.

Hvis ministeren siger, at det menneske jo altid vil være et mål i sig selv, er det ikke til at komme uden om, at det udelukkende bliver lavet med henblik på det her. Det gør det altså.